

Čís. 9000.

Prozatímní opatření podle § 381 čis. 1 ex. ř. jest přípustno i při zdržovací žalobě podle zákona o nekalé soutěži.

(Rozh. ze dne 31. května 1929, R I 304/29.)

Žalující firma navrhla ve zdržovací žalobě podle zákona o nekalé soutěži a pak ve zvláštním podání povolení prozatímního opatření, by bylo žalované straně zakázáno užívatí označení »Total« na zboží, v reklamách atd., jakož i užívatí jejich prospektů a reklam vůbec. Soud první stolice návrhy bez jakéhokoliv šetření zamítl z důvodu, že jsou vyloučeny takové prostředky prozatímního opatření, jimiž se předbíhá konečnému rozhodnutí o nároku, a že proto nelze povolití prozatímní opatření, směřují-li k témuž účelu, jehož má býti docíleno žalobou. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, nehledě k uplatňovanému zamítavému důvodu, řízení doplnil a znovu o návrhu rozhodl. Důvody: S názorem prvního soudu, který odkazuje na rozhodnutí čis. 2252, 6496 a 7289 sb. n. s., nelze souhlasiti. Stačí odkázati na novější rozhodnutí čis. 8193 sb. n. s., kde vysloven názor, že prozatímní opatření podle § 381 čis. 1 ex. ř. jest přípustné i při žalobě zdržovací podle zákona o nekalé soutěži. Soud rekursní má za to, že zásada, že prozatímní opatření nesmí předbíhati konečnému rozhodnutí, platí jen tam, kde opatření mají za účel zajistiti vedení sporu nebo předmět exekuce, tedy jen při opatřeních k zajištění peněžitých pohledávek a jinakých nároků (§§ 370 a 381 čis. 1 ex. ř.), nikoli však tam, kde zatímní opatření mají zameziti neb odvrátiti hrozící nenahraditelnou škodu (§ 381 čis. 2 ex. ř.). Není o tom sporu, že při žalobách podle zákona o nekalé soutěži jest žalobní nárok podřaditi pod posléz citované ustanovení. any směřují k tomu, by byla zamítnuta neb odvrácena nenahraditelná škoda, která by byla nezbytně způsobena pokračováním odpůrce v nekalém jednání. Při žalobách zdržovacích neplatí zásada, že jsou vyloučeny při prozatímních opatřeních takové prostředky, jimiž se předstihuje konečné rozhodnutí o nároku, ani zásada, že nelze povolití prozatímní opatření, směřují-li k témuž účelu, kterého má býti dosaženo žalobou. Z toho vidno, že důvod, pro který první soud návrh zamítl, neobstojí, tak že nezbyvá než návrh věcně vyřídití bez ohledu na tento zamítací důvod.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Trváje i pro tuto věc na názoru vysloveném v rozhodnutí čis. 8193 sb. n. s., kde šlo o obdobnou spornou věc, nesouhlasí dovolací soud s názorem první stolice, podle něhož jest žádané prozatímní opatření vyloučeno již žalobním návrhem. Tím stává se nutnou úvaha, zda nárok je dostatečně osvědčen a zda je tu jeho ohrožení. Ani to ani ono nelze

vyloučiti bez doplnění nařízeného rekursním soudem, a je proto nutné, by soud první stolice znova rozhodl o návrhu, nehledě k důvodu, pro který jej zamítl zrušeným usnesením, a především by doplnil řízení ve smyslu příkazu daného mu rekursním soudem.

Čís. 9001.

Předpis § 1409 obč. zák. platí nejen při převzetí celého jmění, nýbrž i při převzetí takové jeho části, která o sobě jest majetkovým souborem. Při převzetí podniku přichází v úvahu, že i podnik sám pro svou organizační a pro své zákaznictvo jest podkladem pro poskytování úvěru. Jde o převzetí podniku, převzal-li přejímatel místnosti k provozování podniku, získal-li možnost udržeti si zákazníky podniku a převzal-li převážnou část inventáře. Lhostejno, že si předavatel podniku podržel některé věci.

(Rozh. ze dne 31. května 1929, Rv I 1260/28.)

Žalobce opíral žalobu o zaplacení peněžité pohledávky o to, že žalovaní převzali pekařskou živnost od žalobcova dlužníka D-a. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací soud nesouhlasí s názorem odvolatele, že okolnost, že žalovaní nepřevzali od D-a zásoby a zboží, jest věcí podružnou. K podstatě pekařského podniku patří zajisté nejen výrobní a obchodní místnosti a stroje potřebné k výrobě, nýbrž i zásoby surovin (zboží), jichž jest třeba k vyrábění pekařských výrobků, a posléze po případě i pomocný personál; naproti tomu k podstatě podniku pekařského nepatří zákaznictvo, které se samozřejmě předpokládá. Prvý soud zjistil, že žalovaní převzali od D-a obchodní a tovární místnosti i se strojním zařízením majiteli domu náležejícím, dále že převzali od D-a část jeho inventáře, a konečně že se D. zavázal, že v okruhu předaného obchodu nebude živnost pekařskou provozovati, pokud se týče že se vzdal bližšího okruhu zákaznictva; dále pak zjistil soud, že žalovaní od D-a zboží, uhlí a jinaké zásoby nepřevzali aniž okruh zákaznictva, jemuž D. zboží dovážel. Z tohoto skutkového zjištění vyplývá, že žalovaní nepřevzali podnik D-ův ve smyslu § 1409 obč. zák., byť i bylo správným, že nájemní práva D-ova, pokud byla v jeho prospěch vtělena na domě, byla pro věřitele poskytující D-ovi úvěr cennou součástí jeho majetkových práv, na něž by bylo lze vésti exekuci. Při tom nelze ovšem zapomínati, že tato nájemní práva o sobě nevyčerpávají podstatu podniku a že práva ta pozbývají majetkové hodnoty tím okamžikem, když se jich nájemce předčasně dobrovolně vzdá. Poněvadž žalovaní nepřevzali podnik D-ův po rozumu § 1409 obč. zák., nebylo se soudu zabývatí otázkou další, zda žalovaní dluhy podniku při odevzdání znali neb aspoň znáti musili.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by po případném dalším jednání znova rozhodl.